

Emily Dickinson, wiersz 650 (tł. Ela Binswanger & inni)

Emily Dickinson, wiersz 650

Ból - ma w sobie Żywioł Próżni -
Nie jest w stanie wspomnieć
Sam czasu startu - rozróżnić,
Gdy mógł siebie nie mieć -

Nie ma Przyszłości - ma siebie -
I tak w nieskończoność -
W tym - jego Przeszłe istnienie -
Wciąż boli na nowo.

(tł. Ela Binswanger)

*

Ból - ma Pierwiastek Niepamięci -
Nie przypomina sobie
Kiedy się zaczął - ani w ogóle czasu
Gdy go nie było -

Nie ma Przyszłości - poza samym sobą -
A w swej Nieskończoności mieści
Swą Przeszłość - w której mu się jawią
Ery - Nowego Bólu

(tł. Anna Bańkowska)

*

Ból — ma coś w sobie z Pustki — bo
W pamięci nie ma już
Kiedy się zaczął — ani czy
Był przed nim inny czas —

Nie ma przyszłości — siebie ma —

W bezkresie jego tkwi
Przeszłość — i zgłębia aż do dna
Cierpienia przyszłych dni

tł. Jacek Dehnel)

*

Ból - ma zaniki pamięci -
Nie może sobie przypomnieć
Kiedy się zaczął - a nawet
Czy był czas gdy go nie było -

Nie ma przyszłości - prócz siebie -
Bezmiarem swego istnienia
Obejmuje własną przeszłość -
Gotów na nowe - cierpienia.

(tł. Jarosław Zawadzki)

*

Jest w bólu - taka Amnezja -
Jakby go zaćmiło
Niepomny źródeł - i nie zna
Dnia gdy go nie było -

Nie ma - prócz siebie - Przyszłości,
I z Przyszłości czerpie
Bez końca mądrość - co głosi
Przyjście - Nowych Cierpień

(tł. Janusz Solarz, „Emily Dickinson. O cierpieniu, kobietach i kwiatach”, Szczecin-Kraków 2021)

*

W Cierpieniu - jest Martwe Pole -
Nie pomni
Swego początku - i nie wie,
Czy był czas od Bólu wolny -

Samo jest sobie - Przyszłością -
Trwa nieskończenie

W nim Przeszłość - wzrokiem jasnym dostrzega
Nowe Epoki - Cierpienia.

(tł. Tadeusz Sławek, „Emily Dickinson. Samotność przestrzeni poezji”, Stronie Śląskie 2019)

*

Ból - ma Element Pustki
Nie pamięta żadna siłą
Kiedy się zaczął - ani czasu
Kiedy go nie było -

Nie ma Przyszłości - oprócz siebie -
W swoim Bezkresie mieści
Swoją Przeszłość - świadomy i gotowy
Na Nowe - Boleści

(tł. Krystyna Lenkowska, „Emily Dickinson. Jest pewien ukos światła”, Łódź 2018)

*

Ból - ma w sobie coś z Luki
W Pamięci - nie umie ustalić
Kiedy się zaczął - czy był czas,
Kiedy nie było go wcale -

Nie ma Przyszłości - prócz siebie -
Bezmiarem swym obejmuje
Własną Przeszłość - dostatecznie pojętny,
Aby wróżyć z niej Nowe Bóle

(tł. Stanisław Barańczak, „Emily Dickinson. Wiersze wybrane”, Kraków 2016)

*

W bólu mieści się próżnia,
ból nie pamięta daty
swego początku ni czy był czas,
że się jeszcze nie był zaczął.

Nie ma przyszłości, jak tylko siebie,
jego obszar rozległy mieści

przeszłość i jej cel: odkrywanie
wciąż nowych bólu treści.

(tł. Kazimiera Hłakowiczówna)

*

Ból - jest częścią pustki
Nie chce sobie przypomnieć
Kiedy się zaczął - jak był
- w czasach gdy go nie było

Bez przyszłości - w sobie
- nieskończona jego zawartość
z przeszłości - jasność widzenia
w Nowe Okresy - Boleści

(tł. Krzy Blo)

*